

မန်ဆူထပ်
ဦးမင်းသောင်းနှင့်
ဒုတိယမြောက်နီရိုး

အခန်း (၁)

"အူး ... ဂူး"

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ညလယ်တွင် ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သော
ခွေးအူသံက ထိတ်လန့် ချောက်ချားစဖွယ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ဦး ... ဝေါ ..."

"ဖျတ် ဖလပ်"

ဖွင့်ထားသော ပြူတင်းတံခါးမှ တစ်ဆင့် သုတ်ခနဲဝင်လာသော လေ
ကြောင့် ဘောင်ပေါ်တွင် တပ်ဆင်ထားသော အဖြူရောင် လိုက်ကာစလေး
များမှာ လွင့်ခနဲ မြောက်တက်လာ၍ ပြန်လည် ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

သိပ်မကြာ ...

"ဖျတ်"

အခန်းတွင်းသို့ လေတစ်ချက်အဝှေ့ ငြိမ်းသွားခြင်းမရှိခဲ့သော ဘုရားမီးပူ
ဇော်ထားရာ ဖယောင်းတိုင်မှာ လေငြိမ်သွားမှပင် မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ
ဖျတ်ခနဲ ငြိမ်းသွားလေတော့၏။

"ရှပ် ... ရှပ် ... ရှပ်"

ငှင်းဖယောင်းတိုင် မီးငြိမ်းသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းပင် အခန်း
ထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာသော ခြေသံသဲ့သဲ့အား ကြားလိုက်ရပြန်၏။
ဘုရားစင်ရှေ့တွင် မျက်စိစုံမှိတ်၍ တည်ငြိမ်စွာထိုင်နေသော ဦးမင်းအောင်
မှာ မျက်စိ ဖွင့်ကြည့်စရာမလို၊ မိမိပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထူးခြားစွာ အဆင့်ဆင့်

ပြောင်းလဲ သွားပုံများအား အာရုံထဲတွင် ရုပ်ရှင်ကားတစ်ခု၏ အနှေးပြ ကွက်နှယ် တစ်ကွက်ချင်း တစ်ခန်းချင်း မြင်တွေ့ပြီးသား ဖြစ်နေလေပြီ။

"ရှပ် ရှပ်"

အလွန်အမင်း နားစိုက်ထောင်မှ ကြားနိုင်သော ခြေသံလေးမှာ ဘုရားစင် ရှေ့ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော ဦးမင်းအောင်၏ နောက်ကျောဘက်သို့ အ ရောက် ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။

"မင်းဘယ်သူလဲ"

မိမိနောက်ကျောတွင် ရပ်နေသူအား လှည့်မကြည့်ပါပဲနှင့် ဦးမင်းအောင်မှ တည်ငြိမ်စွာ မေးလိုက်လေ၏။ သူ၏မျက်လုံး အစုံတို့မှာ မူစေ့ပိတ်ထားလျှ က်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ ပကတိအငြိမ်။

သို့သော် တစ်ခု ထူးခြားသည်မှာ ... ဦးမင်းအောင်၏ မဟာနဖူးထက်တွင် အရေးကြောင်းလေးများ ပေါ်လာသည်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ အား ဝေခွဲမရနိုင်ခြင်းကြောင့် သူ၏ မျက်မှောင်တို့အား ကုတ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

"မင်းဘယ်သူလဲ မိန်းကလေး"

"ကျွန်မ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိဖို့ထက် ကျွန်မ ဘာကြောင့် လာတယ်ဆိုတာ ပိုမသိချင်ဘူးလား"

မိမိနောက်ဘက်တွင် လာရပ်သူအား လှည့်မကြည့်ပါဘဲနှင့် မိန်းကလေး ဖြစ်ကြောင်း တပ်အပ်ပြောနိုင်သော ဦးမင်းအောင်၏ စကားကြောင့် နှုတ် ဆိတ်စွာ ရပ်နေသူထံမှ စကားသံ ထွက်လာလေ၏။

မိန်းကလေး၏ လေသံတို့မှာ တိုးဖွ ညင်သာသော်လည်း ခက်ထန် မာကျောသော အသွင်ဆောင်နေ၏။

"ကျုပ်မသိချင်ဘူး မင်းပြောချင်လို့ ကျုပ်ဆီလာတာ မဟုတ်ဘူးလား ... ကျုပ်သိချင်ရင် မင်းဆီလာမှာပေါ့"

မိန်းကလေးနှင့်အပြိုင် ဦးမင်းအောင်၏ အသံမှာလည်း မာကျောလှ၏။ ဦးမင်းအောင်ထံမှ ပြတ်သားသော စကားကြောင့် တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွားပြီးလျှင် ...

"ကျွန်မ နာမည် ပိုးဥပါ"

"ကောင်းပြီ မင်းကျုပ်ကို ဘာပြောချင်လို့ လာတာလဲ"

"ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး သတိပေးချင်တာ"

"ဘာများလဲ"

"ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင့်ကို အကူအညီ တောင်းလာတာ မှန်သမျှ ရှင်လက်မခံပါနဲ့"

"ဘယ်လို"

မိန်းကလေး၏ စကားတို့ကြောင့် ဦးမင်းအောင် အံ့သြစွာ မေးလိုက်ရာ ...

"ရှင့်ကို ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်သူ ဘာလုပ်ခိုင်း လုပ်ခိုင်း မလုပ်ပေးပါနဲ့ ရှင်းရှင်းပြောရင် ကျွန်မကိစ္စ ရှင်ဝင်မပါပါနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဝေးဝေးနေပါ"

"မင်းက ကျုပ်ကို အမိန့်ပေး နေတာလား"

"မဟုတ်ဘူး ရှင်နဲ့ထိပ်တိုက် မတွေ့ချင်လို့"

"ဘာကြောင့်လဲ"

"ရှင်က လူမှန်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ ရှင့်ကို ကျွန်မ ထိခိုက်အောင် မလုပ်ချင်ဘူး"

"မင်းပြောတိုင်း ငါက လိုက်နာ ရမှာလား ပိုးဥ"

"အဲဒါကတော့ ရှင့်သဘောပါ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မလမ်းမှာ လာရှုပ်မဲ့ အတားအဆီး မှန်သမျှ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး ရှင်းထုတ် ပစ်ရမှာဘဲလေ ကဲ ကျွန်မသွားပြီ"

"ဝုန်း ... ဂျိန်း"

စကားအဆုံး မိန်းကလေး၏ ခြေသံ ပျောက်ကွယ် သွားသကဲ့သို့ ပွင့်နေသော ပြူတင်းပေါက် တံခါးများမှာ ဂျိန်းခနဲ ပိတ်သွား၍ ဘုရားစင်ထက်ရှိ ငြိမ်းသွားသော ဖယောင်းတိုင်မှာ ပြန်လင်းလာ လေတော့သည်။ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ယခုအချိန်ထိ မတုန်မလှုပ် ထိုင်နေသော ဦးမင်းအောင်၏ စေ့ပိတ်ထားသော မျက်လုံးတို့မှာ ဖြေးညင်းစွာ ပွင့်သွားပြီးလျှင် ၎င်း၏နှုတ်မှ တိုးဖွဖွ ရေရွတ်လိုက် လေတော့၏။

"အင်း ဆိုးဆိုးဝါးဝါး တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တော့မယ်နဲ့ တူပါရဲ့"

အခန်း (၂)

"မောင်ရေ"

"ဘာလဲ အချစ်"

မောင်မောင်ကြီး တစ်ယောက် ရင်ခွင်ထဲမှ ချစ်သူလေး၏ ကနွဲ့ကလျ ခေါ်သံလေးကြောင့် သူမ၏ကိုယ်လုံးလေးအား တစ်ချက် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီးလျှင် ကြည်နူးစွာ ထူးလိုက်လေ၏။

"ကျွန်မကို တကယ် လက်ထပ်မှာပါနော်"

"ဘယ်လို မေးလိုက်တာလဲ ချစ်လေးရယ် ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းလေးတစ်ယောက်ထဲ ရှိတာပါကွယ် မင်းကို လက်မထပ်ဘဲ ကိုယ်က ဘယ်သူ့ကို လက်ထပ်ရမှာလဲ ပြောပါဦး အသဲရဲ့"

"အင်းပါ မောင်ရယ် ကျွန်မ စိတ်ပူမိလို့ပါ"

"ဘာကို စိတ်ပူတာတုံးချစ်"

"ဪ မောင်က မြို့သားလေ ကျွန်မက တောသူမ အခုမောင်နဲ့ ကျွန်မ ချစ်သူဖြစ်တာ တစ်ရွာလုံး သိနေတော့ ကျွန်မကို မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေကြတာ မောင်ရဲ့"

"အင်း ..."

"ကိုယ့်ရွာသားထဲက မရွေးချယ်ဘဲ တစ်ပြည်တစ်ရွာ သားကို ချစ်သူတော်လို့ ကျွန်မကို တစ်ချိန် ချန်ထားခံခဲ့ရမယ်လို့ ထင်နေကြတာ တော်ကြာ မောင်က အလုပ်ကိစ္စပြီးလို့ မြို့ပြန်သွားရင် ကျွန်မကို ထားပစ်ခဲ့ပြီလို့ ထင်"

ကြမှာစိုးလို့ပါ"

"အမလေးကွာ ဒါများ ကိုယ်မပြန်ခင် ချစ်လေးကို ချစ်လေးမိဘတွေဆီ တစ်ခါတည်း ခွင့်တောင်း လက်ထပ်ပြီး မြို့ကို အပြီးခေါ်သွားမှာပေါ့"

"ဟယ် တကယ်နော်မောင်"

မောင်မောင်ကြီးမှာ သူ၏စကားအဆုံး လက်ခုပ် လက်ဝါးလေးများ တီးကာ ကလေးလေး သဖွယ် ကျေနပ် ပျော်ရွှင်သွားသော ချစ်သူလေး၏ မျက်နှာနုနုလေးထက်ရှိ နဖူးလေးအား သူ၏လက်သီးဆုပ်ဖြင့် မနာကျင်စေရန် ဖွဖွလေး ထုလိုက်ပြီးလျှင် ...

"တကယ်ပေါ့ အရူးမလေးရဲ့"

"ဟွန့်လူကိုများ အရူးမတဲ့ သွား ခေါ်တော့ဘူး"

"မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ ချစ်လေးသာ မခေါ်တော့ရင် ဒီမောင်ဖြင့် သေရပါလိမ့်မယ်"

"ခိခိ ကိုပို"

သူ၏စကားအဆုံး စိတ်ကောက် ဟန်ဆောင်၍ စူတူတူ အမူအရာဖြင့် မူနဲ့ကာ ပြောလိုက်သော ချစ်သူလေး၏ ကိုယ်လေးအား မောင်မောင်ကြီးမှ တင်းကျပ်စွာ ဖက်၍ ပြောလိုက်ရာ သူမလေးမှာ နှစ်သက် သဘောကျစွာဖြင့် တခစ်ခစ် ရယ်မော လိုက်လေတော့၏။

ရေကန်စပ်တွင် ပေါက်နေသော ကြီးမားသော သရက်ပင်ကြီး၏ အောက်ခြေရှိ ဖြာထွက်နေသော ပင်စည်များကြားတွင် တစ်ဦးရင်ငွေ့ တစ်ဦးခိုလှုံကာ ကြည်နူးနေကြသော ချစ်သူနှစ်ဦးအား လှမ်းမြင်နေရသော နေမင်းကြီးမှာ ရှက်ရွံ့လာသည်ထင်။

မိုးတိမ်လွှာများ နောက်ကွယ်သို့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် တိုးဝင် သွားလေ

တော့၏။ သရက်ပင်အောက်ရှိ ချစ်သူနှစ်ဦးမှာမူ ပတ်ဝန်းကျင်အား သတိမ
မူအား။ ၎င်းတို့၏ အချစ်ယာဉ်ကြောထဲ မျောပါ ကြည်နူးနေ၍ အရာ
အားလုံးနှင့်တကွ လောကကြီးသို့ပါ မေ့လျော့ နေလေတော့သည်။

အခန်း (၃)

"ကလင် ... ကလင်"

"ဟဲလို ... အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ"

"ဖေဖေ သားပါ"

ဧည့်ခန်းထဲတွင် သတင်းစာ ဖတ်နေသော ဦးမြင့်ဆွေမှာ ဖုန်းမြည်လာသံ ကြောင့် ထူးလိုက်ရာ စကားပြောခွက်ထဲမှ ကြားလိုက်ရသော သားဖြစ်သူ၏ အသံကြောင့် ဝမ်းသာသွားလေ၏။

"ဟာ သားရောင်နီ"

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေ နေကောင်းရဲ့လား"

"ကောင်းပါတယ်သားရဲ့ သားရော"

"သားလဲ နေကောင်းပါတယ် သားပြန်လာတော့မလို့ ဖေဖေ"

"ဟေ ... မင်းတကယ် ပြောတာလားသား"

"တကယ်ပေါ့ ဖေဖေရ"

"ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ မင်းအမေ သိရင်လဲ အရမ်းဝမ်းသာမှာ"

"အခု မေမေ မရှိဘူးလား ဖေဖေ"

"မရှိဘူးသား ဈေးသွားတယ်ကွ"

"ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါဆို သားလေယာဉ် လက်မှတ်ဝယ်ပြီးတာနဲ့ ပြန်ဆက်မယ် ဖေဖေ"

"အေး"

"ဒါနဲ့ဖေဖေ စမ်းချောင်းက သားရဲ့ အခန်းလေးကို တစ်ချက်လောက် သွားကြည့် ပေးထားပါဦး လိုအပ်ရင် အလုပ်သမား ခေါ်သွားပြီး ရှင်းပေးပါနော် ဖေဖေ"

"ဟင် မင်းက ငါတို့နဲ့ အတူမနေဘူးလား အဲဒီအခန်းမှာ နေမလို့လား"

ဦးမြင့်ဆွေ၏ အသံက အလိုမကျသံ စွက်နေ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အသံအား ရိပ်မိလိုက်သော ရောင်နီသစ်မှာ ချက်ချင်းပင် ...

"မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရဲ့ ခဏတဖြုတ်တော့ သွားနေချင်လို့ပါ"

သားဖြစ်သူ၏ စကားသံတို့တွင် ဆွေးမြည့် ကြေကွဲမှုများအား ရိပ်မိလိုက်သော ဦးမြင့်ဆွေမှာ စိတ်လျှော့ လိုက်ပြီးလျှင် ...

"အေးပါကွာ သားလာရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ရအောင် အဖေသွားရှင်း ပေးထားလိုက်မယ်"

"ကျေးဇူးပါ ဖေဖေရယ်"

"ရပါတယ်ကွာ သားအဖချင်းဘဲ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး"

"ဟုတ် အဲဒါဆို သားဖုန်းချလိုက်တော့မယ် မေမေ လာရင် ပျော်သွားအောင် ပြောပြလိုက်ဦးနော်"

"စိတ်ချ မင်းအမေ မင်းပြန်လာမယ်မှန်း သိရင် ပျော်လွန်းလို့ ထတောင်ကမလား မသိဘူးကွ"

"ဟားဟား ဟားဖေဖေကတော့ လုပ်ပြီ"

"ငါက သိနေလို့ပါ ဟကောင်ရ"

"ဟုတ်ပါပြီဗျာ ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်ပြီနော် ဖေဖေ"

"ok"

သားဖြစ်သူနှင့် ဖုန်းပြောပြီးသည်နှင့် ဦးမြင့်ဆွေ၏ မျက်နှာမှာ ရွှင်လန်း
တက်ကြွမှု တို့ဖြင့်ပြုံးပျော် ကြည်နူးနေတော့၏။
